

RINKKARYHMÄN RUSKAVAELLUS 9.-16. SYYSKUUTA 2023

Pallas- Yllästunturi on Suomen ensimmäisiä kansallispuistoja, perustettu vuonna 1938. Sunnuntaina 10.9 rinkkaporukan vaellus alkoi Pyhäjoen luontopolulta, joka sijaitsee melko lähellä Pallastunturia. Se esittelee jokivarren rehevää kuusikkoa ja puronvarsilehtoa. Reitillä on myös jylhiä kalliorantoja sekä huimia tunturimaisemia.

Kuva 1. Koskimaisema

Kuva 2. Porokämpä

Esimmäinen yöpyminen oli Mustavaaran kodan tuntumassa, yö oli kostea ja viileä. Lähellä sijaitsi myös vanha porokämpä, joka ei ollut retkeilykäytössä.

Toisena vaelluspäivänä 11.9 lähdimme taivaltamaan kohti Mustavaaraa. Reittimme kulki kaksilakisen Sammaltunturin yli. Tunturin laella on Ilmatieteen laitoksen Pallaksen tutkimusasema, jonka mittaukset paljastavat tunturissa olevan Euroopan puhtainta ilmaa. Maasto oli helposti kuljettavaa, tasaista ja puutonta. Sää suosi meitä ja näköalat olivat mahtavat Pallakselle, Keimiötunturille sekä Jerisjärvelle.

Kuva 3. Maisemaa Sammaltunturilta

Suuntasimme kohti Keimiöjärveä, joka sijaitsee Keimiötunturin, Sammaltunturin, Koivakeron ja Mustakeron välissä. Pyöreän järven rannalta löytyi autiotupa rantametsän kätköistä ja vietimme toisen yön sen pihapiirissä. Tihkusade alkoi illansuussa ja jatkui koko yön, onneksi teltassa oli lämmintä ja kuivaa.

Kuva 4. Maisemakuva Keimijärvelle

Tiistai aamu 12.9 oli sateinen, pakkasimme märät teltat rinkiin ja vaellus jatkui suunnistamalla Mustakeron ja Matorovan kautta kohti Pallasjärveä. Järvi on keskikokoinen ja sijaitsee Kittilän ja Muonion rajalla. Pallasjärven rannalla näkyy jääkauden jäljet. Sulamisvesien mukana kulkeutunut hiekka kerrostui jääjärven pohjaan ja näin syntyi upeat hiekkarannat, maaperän rauta värjää hiekan punaiseksi.

Kuva 5. Pallasjärven rantaa

Sateisen päivän jälkeen oli ruhtinaallista päästä uimaan, illalla sää selkeni ja saimme nauttia ateriasta, lähtyenpaistosta ja yhdessäolosta nuotion ympärillä.

Kuva 6. Porukka nuotion ympärillä

Keskiviikkoaamun valjetessa laitoimme leirin kasaan taas pienessä tihkusateessa. Silti levänneinä ja hyvillä mielin jatkoimme patikointia päämääränä Pallaskota Pallaskeron kainalossa.

Tieosuuden jälkeen suunnistettiin Pyhäjoen luontopolulle, josta erkaannuttiin retkeilyreitille ja kunnon ”nousumetreille”. Polkua pitkin punnersimme itsemme rikkoinemme Pallaskeron kupeelle, ylös Pallaskodalle.

Illasta sää selkeni ja ilta Pallaskodalla oli huikean kaunis. Pienellä porukalla teimme vielä iltalenkin upealle, isolle lähteelle, joka sijaitsi ylempänä tunturissa. Mahtavia maisemia täydensivät illan tummetessa revontulten alkava loimotus.

Kuva 7. Teltat ilta-auringossa Pallaksella

Torstiaamuna sai pyöriteltyä pikku lumipalloja telttojen päälle yön pakkasessa kertyneestä kuurasta. Taivalta oli mukava jatkaa nyt aurinkoisessa säässä. Muutenkin kulku oli helppoa, kun seurailimme turistireittiä Pallashotellille. Väistimme kuitenkin hotellin houkutukset ja lähdimme kapuamaan kohti Taivaskeroa, Himmelriikiä. Väylä oli leveä ja soraistettu mutta jyrkkä, ”nelivedolle” olisi ollut käyttöä. Vaellussauvoista oli noustessa iso apu.

Rinkat jätimme Taivaskeronsatulaan, josta nousimme huipulle, muitakin kävelijöitä oli runsaasti liikkeellä. Sää oli aurinkoinen ja selkeä. Mahtavia maisemia saattoi ihailla silmäkantamattomiin.

Kuva 8. Maisemaa Taivaskerolta

Kuva 9. Oroskeron rinteellä

Matka jatkui aluksi Hetta-Pallas vaellusreittiä pitkin. Suunnitelmiin oli kuitenkin jouduttu tekemään muutos, kun olimme Pallaskodalla kuulleet kahdelta retkeilijältä, että suunnitellulla Paratiisikurun kautta kulkevalla reitillä oli ollut hyvin märkää. Laskeuduimmekin sitten Orotuskeron pohjoisrinnettä Laattaanojan varteen Sieppikeron maisemiin. Ilta jo viileni, kun lopulta löysimme sopivan leiriytymispaikan viimeiseksi yöksi. Iltaruuat tehtiin nuotion äärellä lämmitellen.

Perjantaiamuun heräsimme pakkassäässä, luonto oli auringon noustessa puettu valkoiseen, kimaltelevaan kuuraan. Alkuviikon sadesää oli muuttuneet kirkkaaksi ja kylmeneväksi, kuin talven tuloa enteillen. Teltat saatiin kasaan ja vaelluksen viimeinen, mutta ei vähäisin taival oli edessä kohti Myllyniemen Majoja, jossa päiväretkeläiset meitä jo odottelivat. Nousimme Sieppikeron huipulle vielä ihailemaan maisemia, jätettyämme rinkat hieman alemmaksi odottamaan. Huipulla saimme läheltä seurata myös porotokan ruokailuhetkeä, sitten olikin jatkettava matkaa suunnistamalla kohti majapaikkaa. Maasto oli märkää ja soista, mutta hyvin onnistuimme ylittämään suolämpäreetkin ja tulimme kansallispuiston rajalle, josta majapaikka jo melkein näkyi.

Kuva 10. Poroja Sieppitunturilla

Pallastuntureiden jylhä kauneus, rauha ja yhdessä koetut hetket jättivät meille unohtumattomat muistot.

Kuva 11. Rinkkaryhmän kuva Myllyniemen Majojen portailla

Vaeltamassa olivat vetäjät Soile ja Osku, Kirsti, Tarja, Sini, Timo, ensikertalainen Henri, Ulla, Seija ja osan matkaa Pirjo ja Pekka.